

Pregant amb un Fet de Vida

Mila, voluntària en el menjador social, explica com l'altre dia que se celebrava el "dia del cordero" (els musulmans), i al menjador van posar XAI. "Vénen cansats de cursets, de buscar feina... però sempre, abans de dinar, la seva catifa i pregunten. Em crida l'atenció com valoren ells la pregària". (*Explicava Mila en el grup*)

Pregària

Són gent jove, gent necessitada, sense recursos (no tenen família, pares, tiets...) Nosaltres els joves participem de la societat de benestar... És veritat: ens falta futur, perspectives, feina.... Però a casa tenim gairebé de tot! Les tensions les assumim perquè tenim de tot! Ves per on descobreixo que a Mila, a mi, m'ha descobert que l'esperança no és una cosa que tinc, sinó que es comparteix, que et regalen moltes vegades una altra gent, els pobres. Des de l'estar satisfet, quina és la meva esperança? Gràcies per aquesta gent! Amen.

La meva pregària en i des del món obrer em crida a "alçar la vista, obrir els ulls, atalaiar l'horitzó. Aguditzar l'oïda. Captar els crits i murmurs de la vida. Palpeu el pas de Déu, un cop més, despertant l'esperança.

Senyor:

Si dubto de les promeses, aixeca la meva esperança;
Si fracasso, aixeca el meu ànim;
Si m'assetgen mil dificultats, aixeca la meva fortalesa;
Si m'acovardeixo, aixeca el meu esperit;
Si em cega el tenir, apropa la meva vida als pobres;
Si no t'espero, desperta'm;
Si m'equivoco de direcció, orienta'm;
Si caic en la rutina, sacseja'm per descobrir la originalitat de cada dia i de cada persona;
Si no et busco, vine al meu encontre.
Amén.